

אע"פ שהחזיק בו' לקמן פריך מאי המחזיק על הדך: משחשיבה שכבר לקמן כי לא החזיק הוה ליה זה דר יחד וליכא דאסר עליה והאי דאסר משום דהחזיק הוה והכי איבעי ליה למיתמי אס החזיק ישראל אחר זנכסיו אוסר ט' אע"פ שלא החזיק. מצעוד יום מיד והמתין עד שחשיבה ואיכא הימר למקצת שבת אוסר דנמפרש צה למקצת והוה לו כח לחזיק צה מצעוד יום אס היס ולא ממלאת רשות זו מלויה ועומדת ולא חסורי מיחסקא והאי אע"פ אשלא החזיק קאי והאי החזיק דקתני היה לו להחזיק קאמר: אימא אף ע"פ שהחזיק. אינו אוסר הואיל והומר למקצת שבת: ט"ק. חסורי מיחסקא והאי אע"פ אשהחזיק קאי ושלם החזיק דקתני ה"ק ולא היה לו להחזיק מצעוד יום שלא היה רשות זו מלויה בין השמשות אלא ממוקמת לגר אס היה זה צה להחזיק לא היה יכול הימר היה צה למקצת שבת ואינו אוסר: ר' יוחנן אמר. הני תרמי מתניתא צנתימא דאמרי יורש אוסר ז"ש היא: גלך אלל יפוס. גזי תורס את של חזירו של מדעת תניא (ב"מ 77 טז) צה בעל הבית ומלאו שהו תורס ואמר לו כלך אלל יפוס אס יש לו יפוס מהן תרומתו תרומה דגלי אדעמיה דניחא ליה ולמרינן כמאן דשויה שליח מעיקרא דמי. ה"נ כיון דבעיל השמא גלי דעמיה דמעיקרא צנתימא ניחא ליה אלל ששכח ולא עירב ולא הוה ליה אקניו רשותא צנתימא בעלמא רשותא צנתימא אסור. דדמי למקח וממכר: מ"ג. בעל הבית שהיה שותף לשכניו לזה ולזה ביין ביין אינן צריכין לערב לזה ביין ולזה בשמן צריכין לערב ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב: ג"מ. אמר רב ויבבלי אחד אמר רבא דיקא נמי דקתני לזה ביין ולזה בשמן צריכין לערב אי אמרת בשלמא רישא בכלי אחד וסיפא בשני כלים שפיר אלא אי אמרת רישא בשני כלים וסיפא בשני כלים מה לי יין ושמן א"ל אביי יין ויין ראוי לערב יין ושמן אין ראוי לערב: ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אין צריכין לערב: ואפילו לזה ביין ולזה בשמן אמר רבה הכא במאי עסקינן בחצר שבין שני מבואות ור"ש למעמיה ט' דתנן אמר ר"ש למה הדבר דומה לשלש הצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר עירבו שתיים החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמה והן מותרות עמה ושתיים החיצונות אסורות זו עם זו א"ל אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות הכא קתני אין צריכין לערב כלל מאי אין צריכין לערב שכנים בהדי בעל הבית אבל שכנים בהדי הדדי צריכין לערב ורב

אע"פ שהחזיק בו' לקמן פריך מאי המחזיק על הדך: משחשיבה שכבר לקמן כי לא החזיק הוה ליה זה דר יחד וליכא דאסר עליה והאי דאסר משום דהחזיק הוה והכי איבעי ליה למיתמי אס החזיק ישראל אחר זנכסיו אוסר ט' אע"פ שלא החזיק. מצעוד יום מיד והמתין עד שחשיבה ואיכא הימר למקצת שבת אוסר דנמפרש צה למקצת והוה לו כח לחזיק צה מצעוד יום אס היס ולא ממלאת רשות זו מלויה ועומדת ולא חסורי מיחסקא והאי אע"פ אשלא החזיק קאי והאי החזיק דקתני היה לו להחזיק קאמר: אימא אף ע"פ שהחזיק. אינו אוסר הואיל והומר למקצת שבת: ט"ק. חסורי מיחסקא והאי אע"פ אשהחזיק קאי ושלם החזיק דקתני ה"ק ולא היה לו להחזיק מצעוד יום שלא היה רשות זו מלויה בין השמשות אלא ממוקמת לגר אס היה זה צה להחזיק לא היה יכול הימר היה צה למקצת שבת ואינו אוסר: ר' יוחנן אמר. הני תרמי מתניתא צנתימא דאמרי יורש אוסר ז"ש היא: גלך אלל יפוס. גזי תורס את של חזירו של מדעת תניא (ב"מ 77 טז) צה בעל הבית ומלאו שהו תורס ואמר לו כלך אלל יפוס אס יש לו יפוס מהן תרומתו תרומה דגלי אדעמיה דניחא ליה ולמרינן כמאן דשויה שליח מעיקרא דמי. ה"נ כיון דבעיל השמא גלי דעמיה דמעיקרא צנתימא ניחא ליה אלל ששכח ולא עירב ולא הוה ליה אקניו רשותא צנתימא בעלמא רשותא צנתימא אסור. דדמי למקח וממכר: מ"ג. בעל הבית שהיה שותף לשכניו לזה ולזה ביין ביין אינן צריכין לערב לזה ביין ולזה בשמן צריכין לערב ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב: ג"מ. אמר רב ויבבלי אחד אמר רבא דיקא נמי דקתני לזה ביין ולזה בשמן צריכין לערב אי אמרת בשלמא רישא בכלי אחד וסיפא בשני כלים שפיר אלא אי אמרת רישא בשני כלים וסיפא בשני כלים מה לי יין ושמן א"ל אביי יין ויין ראוי לערב יין ושמן אין ראוי לערב: ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אין צריכין לערב: ואפילו לזה ביין ולזה בשמן אמר רבה הכא במאי עסקינן בחצר שבין שני מבואות ור"ש למעמיה ט' דתנן אמר ר"ש למה הדבר דומה לשלש הצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר עירבו שתיים החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמה והן מותרות עמה ושתיים החיצונות אסורות זו עם זו א"ל אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות הכא קתני אין צריכין לערב כלל מאי אין צריכין לערב שכנים בהדי בעל הבית אבל שכנים בהדי הדדי צריכין לערב ורב

אע"פ שהחזיק בו' לקמן פריך מאי המחזיק על הדך: משחשיבה שכבר לקמן כי לא החזיק הוה ליה זה דר יחד וליכא דאסר עליה והאי דאסר משום דהחזיק הוה והכי איבעי ליה למיתמי אס החזיק ישראל אחר זנכסיו אוסר ט' אע"פ שלא החזיק. מצעוד יום מיד והמתין עד שחשיבה ואיכא הימר למקצת שבת אוסר דנמפרש צה למקצת והוה לו כח לחזיק צה מצעוד יום אס היס ולא ממלאת רשות זו מלויה ועומדת ולא חסורי מיחסקא והאי אע"פ אשלא החזיק קאי והאי החזיק דקתני היה לו להחזיק קאמר: אימא אף ע"פ שהחזיק. אינו אוסר הואיל והומר למקצת שבת: ט"ק. חסורי מיחסקא והאי אע"פ אשהחזיק קאי ושלם החזיק דקתני ה"ק ולא היה לו להחזיק מצעוד יום שלא היה רשות זו מלויה בין השמשות אלא ממוקמת לגר אס היה זה צה להחזיק לא היה יכול הימר היה צה למקצת שבת ואינו אוסר: ר' יוחנן אמר. הני תרמי מתניתא צנתימא דאמרי יורש אוסר ז"ש היא: גלך אלל יפוס. גזי תורס את של חזירו של מדעת תניא (ב"מ 77 טז) צה בעל הבית ומלאו שהו תורס ואמר לו כלך אלל יפוס אס יש לו יפוס מהן תרומתו תרומה דגלי אדעמיה דניחא ליה ולמרינן כמאן דשויה שליח מעיקרא דמי. ה"נ כיון דבעיל השמא גלי דעמיה דמעיקרא צנתימא ניחא ליה אלל ששכח ולא עירב ולא הוה ליה אקניו רשותא צנתימא בעלמא רשותא צנתימא אסור. דדמי למקח וממכר: מ"ג. בעל הבית שהיה שותף לשכניו לזה ולזה ביין ביין אינן צריכין לערב לזה ביין ולזה בשמן צריכין לערב ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב: ג"מ. אמר רב ויבבלי אחד אמר רבא דיקא נמי דקתני לזה ביין ולזה בשמן צריכין לערב אי אמרת בשלמא רישא בכלי אחד וסיפא בשני כלים שפיר אלא אי אמרת רישא בשני כלים וסיפא בשני כלים מה לי יין ושמן א"ל אביי יין ויין ראוי לערב יין ושמן אין ראוי לערב: ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אין צריכין לערב: ואפילו לזה ביין ולזה בשמן אמר רבה הכא במאי עסקינן בחצר שבין שני מבואות ור"ש למעמיה ט' דתנן אמר ר"ש למה הדבר דומה לשלש הצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר עירבו שתיים החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמה והן מותרות עמה ושתיים החיצונות אסורות זו עם זו א"ל אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות הכא קתני אין צריכין לערב כלל מאי אין צריכין לערב שכנים בהדי בעל הבית אבל שכנים בהדי הדדי צריכין לערב ורב

אע"פ שהחזיק בו' לקמן פריך מאי המחזיק על הדך: משחשיבה שכבר לקמן כי לא החזיק הוה ליה זה דר יחד וליכא דאסר עליה והאי דאסר משום דהחזיק הוה והכי איבעי ליה למיתמי אס החזיק ישראל אחר זנכסיו אוסר ט' אע"פ שלא החזיק. מצעוד יום מיד והמתין עד שחשיבה ואיכא הימר למקצת שבת אוסר דנמפרש צה למקצת והוה לו כח לחזיק צה מצעוד יום אס היס ולא ממלאת רשות זו מלויה ועומדת ולא חסורי מיחסקא והאי אע"פ אשלא החזיק קאי והאי החזיק דקתני היה לו להחזיק קאמר: אימא אף ע"פ שהחזיק. אינו אוסר הואיל והומר למקצת שבת: ט"ק. חסורי מיחסקא והאי אע"פ אשהחזיק קאי ושלם החזיק דקתני ה"ק ולא היה לו להחזיק מצעוד יום שלא היה רשות זו מלויה בין השמשות אלא ממוקמת לגר אס היה זה צה להחזיק לא היה יכול הימר היה צה למקצת שבת ואינו אוסר: ר' יוחנן אמר. הני תרמי מתניתא צנתימא דאמרי יורש אוסר ז"ש היא: גלך אלל יפוס. גזי תורס את של חזירו של מדעת תניא (ב"מ 77 טז) צה בעל הבית ומלאו שהו תורס ואמר לו כלך אלל יפוס אס יש לו יפוס מהן תרומתו תרומה דגלי אדעמיה דניחא ליה ולמרינן כמאן דשויה שליח מעיקרא דמי. ה"נ כיון דבעיל השמא גלי דעמיה דמעיקרא צנתימא ניחא ליה אלל ששכח ולא עירב ולא הוה ליה אקניו רשותא צנתימא בעלמא רשותא צנתימא אסור. דדמי למקח וממכר: מ"ג. בעל הבית שהיה שותף לשכניו לזה ולזה ביין ביין אינן צריכין לערב לזה ביין ולזה בשמן צריכין לערב ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב: ג"מ. אמר רב ויבבלי אחד אמר רבא דיקא נמי דקתני לזה ביין ולזה בשמן צריכין לערב אי אמרת בשלמא רישא בכלי אחד וסיפא בשני כלים שפיר אלא אי אמרת רישא בשני כלים וסיפא בשני כלים מה לי יין ושמן א"ל אביי יין ויין ראוי לערב יין ושמן אין ראוי לערב: ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אין צריכין לערב: ואפילו לזה ביין ולזה בשמן אמר רבה הכא במאי עסקינן בחצר שבין שני מבואות ור"ש למעמיה ט' דתנן אמר ר"ש למה הדבר דומה לשלש הצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר עירבו שתיים החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמה והן מותרות עמה ושתיים החיצונות אסורות זו עם זו א"ל אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות הכא קתני אין צריכין לערב כלל מאי אין צריכין לערב שכנים בהדי בעל הבית אבל שכנים בהדי הדדי צריכין לערב ורב

אע"פ שהחזיק בו' לקמן פריך מאי המחזיק על הדך: משחשיבה שכבר לקמן כי לא החזיק הוה ליה זה דר יחד וליכא דאסר עליה והאי דאסר משום דהחזיק הוה והכי איבעי ליה למיתמי אס החזיק ישראל אחר זנכסיו אוסר ט' אע"פ שלא החזיק. מצעוד יום מיד והמתין עד שחשיבה ואיכא הימר למקצת שבת אוסר דנמפרש צה למקצת והוה לו כח לחזיק צה מצעוד יום אס היס ולא ממלאת רשות זו מלויה ועומדת ולא חסורי מיחסקא והאי אע"פ אשלא החזיק קאי והאי החזיק דקתני היה לו להחזיק קאמר: אימא אף ע"פ שהחזיק. אינו אוסר הואיל והומר למקצת שבת: ט"ק. חסורי מיחסקא והאי אע"פ אשהחזיק קאי ושלם החזיק דקתני ה"ק ולא היה לו להחזיק מצעוד יום שלא היה רשות זו מלויה בין השמשות אלא ממוקמת לגר אס היה זה צה להחזיק לא היה יכול הימר היה צה למקצת שבת ואינו אוסר: ר' יוחנן אמר. הני תרמי מתניתא צנתימא דאמרי יורש אוסר ז"ש היא: גלך אלל יפוס. גזי תורס את של חזירו של מדעת תניא (ב"מ 77 טז) צה בעל הבית ומלאו שהו תורס ואמר לו כלך אלל יפוס אס יש לו יפוס מהן תרומתו תרומה דגלי אדעמיה דניחא ליה ולמרינן כמאן דשויה שליח מעיקרא דמי. ה"נ כיון דבעיל השמא גלי דעמיה דמעיקרא צנתימא ניחא ליה אלל ששכח ולא עירב ולא הוה ליה אקניו רשותא צנתימא בעלמא רשותא צנתימא אסור. דדמי למקח וממכר: מ"ג. בעל הבית שהיה שותף לשכניו לזה ולזה ביין ביין אינן צריכין לערב לזה ביין ולזה בשמן צריכין לערב ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אינן צריכין לערב: ג"מ. אמר רב ויבבלי אחד אמר רבא דיקא נמי דקתני לזה ביין ולזה בשמן צריכין לערב אי אמרת בשלמא רישא בכלי אחד וסיפא בשני כלים שפיר אלא אי אמרת רישא בשני כלים וסיפא בשני כלים מה לי יין ושמן א"ל אביי יין ויין ראוי לערב יין ושמן אין ראוי לערב: ר"ש אומר אחד זה ואחד זה אין צריכין לערב: ואפילו לזה ביין ולזה בשמן אמר רבה הכא במאי עסקינן בחצר שבין שני מבואות ור"ש למעמיה ט' דתנן אמר ר"ש למה הדבר דומה לשלש הצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר עירבו שתיים החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמה והן מותרות עמה ושתיים החיצונות אסורות זו עם זו א"ל אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות הכא קתני אין צריכין לערב כלל מאי אין צריכין לערב שכנים בהדי בעל הבית אבל שכנים בהדי הדדי צריכין לערב ורב

הנהרות הב"ח

(א) גבי ור"ש לטעמיה דלא גזר דתנן אמר ר"ש: (ב) ש"ש ד"ה גז"פ פריך לקמן וכו' ישראל אחר זנכסיו אוסר ואם לא החזיק ישראל אחר זנכסיו אינו אוסר ה"ס: (ג) ד"ה גז"פ וכו' ולתם טולן פפ בתנן זו פרשתו ואית דמפרש וכו' דללו לרבנן וכו' ולא כיון לא ורשנן נלחא צנתי: (ד) תוס' ד"ה ומקמי וכו' וי"ל דבשביב מרע: (ה) ד"ה בתנן וכו' ממתינן דמי' לקמן בין ג"כ צ"כ טולן ראש דף פא דלגי' אכרי לכתוב וכו' דלן כ"ו: (ו) ד"ה וכו' שמתין וכו' שנתו שתי החיצונות עירובין: (ז) בא"ד ל"ס שמוך ועוד דממה שפך. ג"כ לכתוב ש"י א"י עירב ל"ס שמוך לא נפקא ל"י מיד דממה שפך ממייחה בתנן קיימא דשימושי מצוות בתנן אחד חסוב כתיב אחד דקוק צנתימא חסוב שהוא צנתימא רבא אלא לחלק בין בית אחד לשני בתים אבל הכא לילך לחלק:

גליון הש"ס

בתנ"י בעל הבית שהיה שותף. מ"ד לעיל דף מט ע"א שתי עירובי: תוס' ד"ה ור"ש לטעמיה וכו' בחצר שבמבוא. לקמן דף ע"ב:

מוסף רש"י

כלך אצל יפוס. היה כן לילך אלל יפוס לתם מהן לכת' (ב"מ כב). לשלש הצירות. ו' אלל זו (מ"ג) ופתוחות לרה"ר. דלל אחת רשות לטעמה ואין לה לדיסט הגלג' זו על זו. דלי הוה לכו' זו לפניו מוה אכריה פינמיט אכילונה. דאפילו צנתי עמיה אסורה כל אחת להשתמש (ס"ט).

מוסף תוספות

א. כי היכי דליקני ביתא וליקני גיטא אבב ביתא. רש"י. ב. ד'מה שקונין לאו דצריך קנין כרי"א. דהא קיימא לן ברבנן דדברי שכיב מרע ככתובין וכמסורין. אלא להדיס דעתו כתי שלט תורתו דעתו קונין. דהשתא סבכא דעתיה. רש"י ב"ב קט: ד"ה אלל. ג. כיון שיריע הוא דלא קנה בלא קנין תיטרף דעתו. מוס' הא"ש. T. פי' דהא דקתני סיפא יין ושמן לאו דוקא משום רבוי מין, אלא משום חילוק כלים, והוא הדין לין יין בשני כלים. רש"י. ה. דתסתיין ויין בכלי אחד ותסתיין ויין בשני כלים. ט. הכא בלשם שותפות בעלמא הוא אפי' מלא מנא ואיתר לא הוי עירוב. ס' הי"ן. כ. לומר אין צריכין עירוב אחר מכלל שכולן מותרות הן. ושני ליה מאי אין צריכין לערב דקתני במתני, אין צריכין לערב שכינין ובעל הבית, אבל השכינין החיצונין בהדי הדדי צריכין לערב דקתני במתני.

רב ניסים גאון

אמר רבא מאי טעמיהו דבית הלל נעשה כאומר לו כלך אצל יפוס. ביורד זה בהתפסות התרומות כיצד אמרו תורס שלא מדעת תרומתו תרומה, הרי שירד לתוך שדה חברו ולקט ותרס שלא ברשות אם חושש משום גזל אין תרומתו תרומה. ומניין הוא יודיע אם חושש משום גזל אם לאו, הרי שבא בעל הבית ומצאו ואמר לו כלך אצל יפוס אם נמצאו יפוס מהן לאו תרומתו תרומה ואם לאו אין תרומתו תרומה. ומשכחת לה בגמ' בפסק הדין מקשה במסכת קידושין. ואיתנה נמי בפסק אלו מציא. ת.

רבינו חננאל

אע"פ שלא בא ישראל והחזיק בחלקו של גר מבעוד יום אלא משחשיבה כיון דהוה ליה להחזיק מבעוד יום אפי' שלא החזיק מבעוד יום אלא משחשיבה אוסר. מת הגר משחשיבה ובא ישראל אחר והחזיק כיון דלא הוה ליה להחזיק מבעוד יום אינו אוסר. קתני מיהת רישא אוסר, אמאי יביטל רשותו. ופירקין הכי נמי קאמר אוסר עד שיבטל. ר' יוחנן אמר הני מתנייתא דדייקין אין ביטול רשות בשבת (בי"ש ה"א), דתנן מיהתו נתינת רשות בית שמאי ואמריס מבעוד יום, קסברי ביטול רשות מקנא רשותא הוא ומקנא רשותא בשבת אסור. ובית הלל אמריס אפי' משחשיבה, קסברי ביטול רשות אסתלוקיה הוא, דמי. וירושלמי דב חסדאי אמר י' ישראלין הדרין בבית אחד, כל אחד ואחד צריך לבטל רשותו וכן י' גוים הדרין בבית אחד צריך להשכיח כל אחד את שותפו. ר' יסא בשם ר' יוחנן ישראל גווי שהיו דרים בבית אחד הלכה ישראל צריך לבטל רשותו וגוי צריך להשכיח. ואסיקנא [אפי'] באגוז ואפילו בתמורה. ומעשה באשתו של פסי אנהו שהשכיה חצירה אפי' בלא דעת בעלה ושאר ר' שמראל, סבוין למימר אפי' בשבת ולקטו. ומתני' בעל הבית שהיה שותף לשכניו לזה ביין ולזה ביין אינן צריכין אוקימנא בזמן שהיון של שניהם הוא ובעל אחד. וכן אביי ורבא ואמר אפי' בשני כלין הויאל ורואין לערבין אין צריכין עירוב אחד, ולא דמי לין ושמן שהיון דחושמן אין רואין לערב, בחצר רבה בחצר שבין מבואות, ובגן שיש לחצר עם זו המבוי האחר שותפות בשמן אינן צריכין לערב, ורבי שמעון לפתעיה דאמר בני חצר מותרין עם זה המבוי, דתנן אמר רבי שמעון למה הדבר דומה לג' חצירות שפתוחות זו לזו. ודחי אביי מי דמי התם קתני שתיים החיצונות אסורות זו עם זו, הכא קתני אין צריכין לערב, אין צריכין לערב שכינין ובעל הבית, אבל השכינין החיצונין בהדי הדדי צריכין לערב דקתני במתני.

עירובין דף ע"א ע"א

רמ"א סי' שפ"ו סעיף ג'

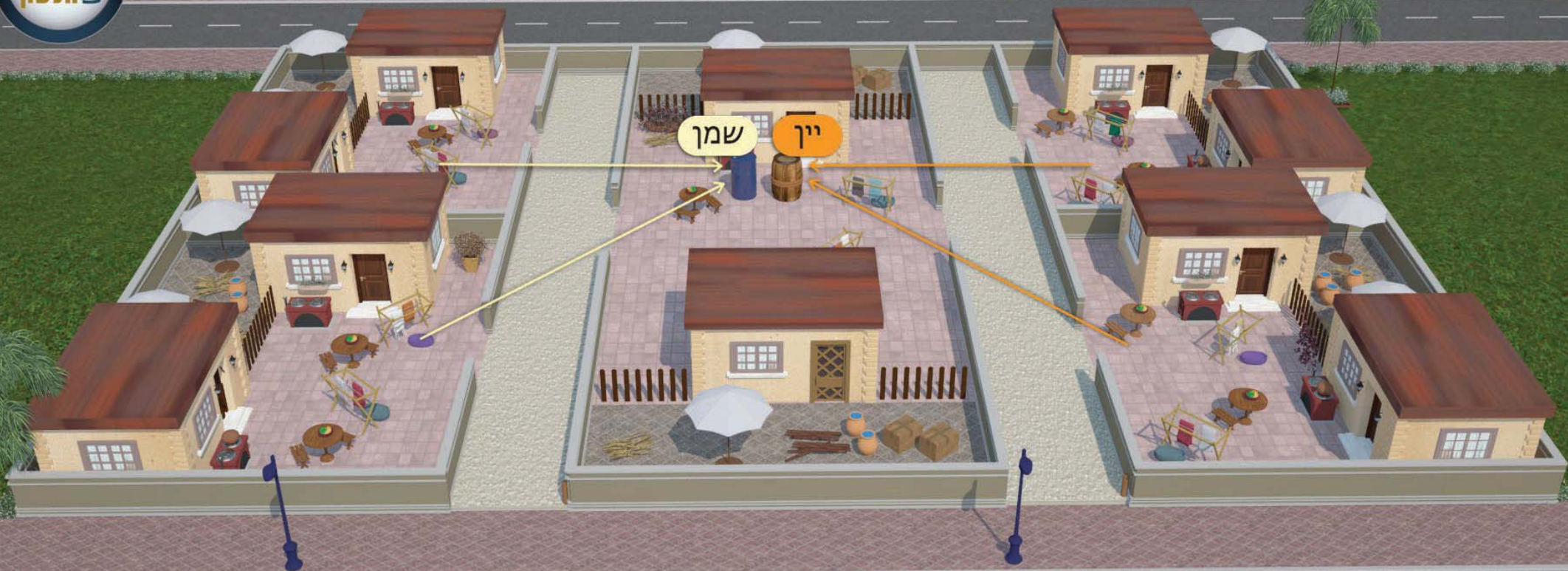
יין

"שייך לכל בני המבוי"

© כל הזכויות שמורות | AD142

בעל הבית שהיה שותף לשכניו לזה ביין ולזה ביין

"לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר עירבו שתים החיצונות עם האמצעית"
לרב ששת דאמר (בדף מ"ח ע"א) שנתנוהו בשני בתים

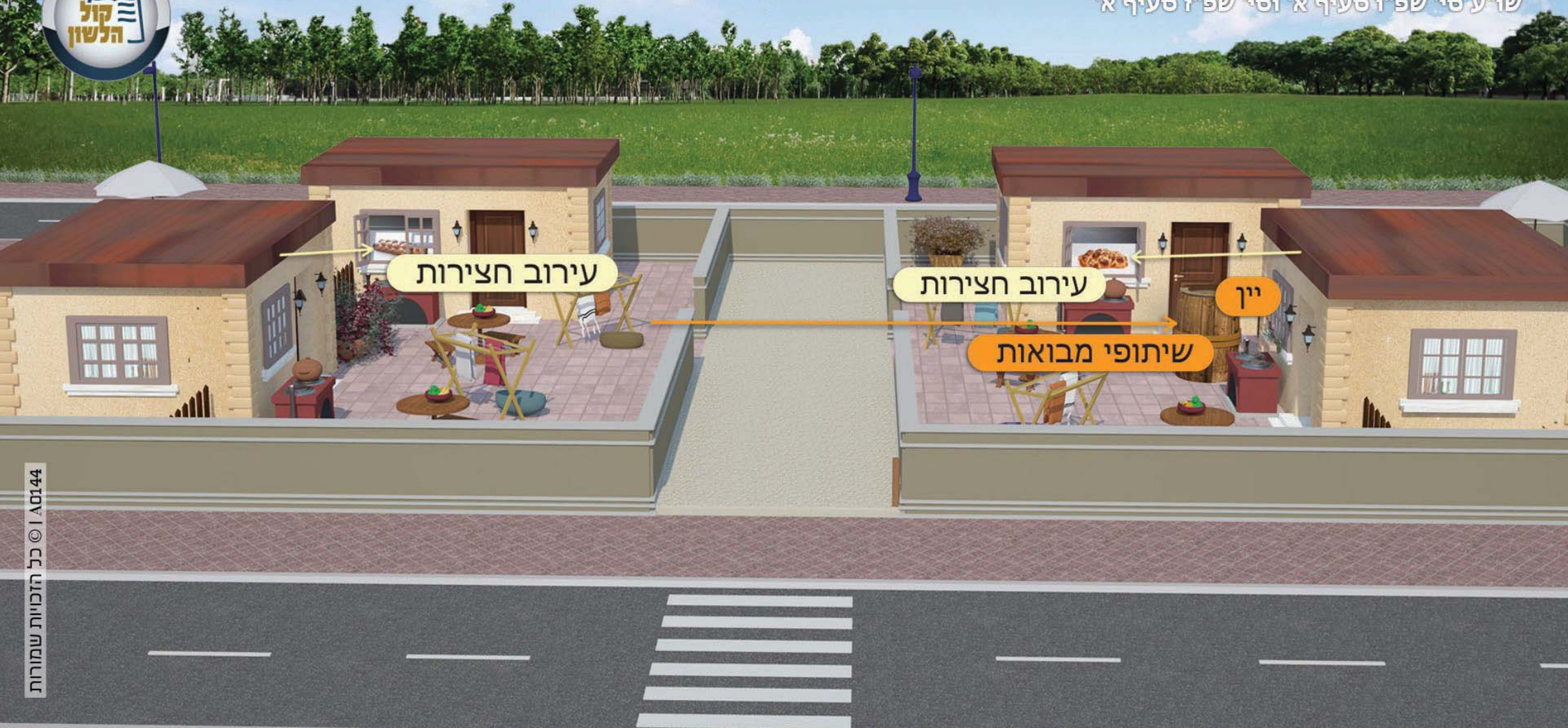

“לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה”ר עירבו שתים החיצונות עם האמצעית”
לרב יהודה דאמר (בדף מ”ח ע”א) שנתנה אמצעית עירובה בזו ועירובה בזו

עירובין דף ע"א ע"ב

שו"ע סי' שפ"ו סעיף א' וסי' שפ"ז סעיף א'

© כל הזכויות שמורות | AD144

מערבין בחצירות בפת.... משתתפין במבוי ביין